

Arrest

nr. 283 226 van 16 januari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 oktober 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 oktober 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing diende verzoeker geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 10 oktober 2022 legde de gemachtigde een inreisverbod aan verzoeker op van drie jaar.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ DENDERLEEuw/HAALTERT op 10.10.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:

Naam : S.

voornaam : D.

geboortedatum : [...]1993

geboorteplaats : M.

nationaliteit : Moldavië (Rep.)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10.10.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ DENDERLEEuw/HAALTERT op 09.10.2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van het veroorzaken van een verkeersongeval met stoffelijke schade onder invloed van alcohol en zonder in het bezit te zijn van een geldig rijbewijs.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij tijdelijk bij een vriend op bezoek is om hem te helpen bij het verbouwen van zijn huis. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Op 21 oktober 2021 werd verzoeker naar Moldavië gerepatriëerd.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van artikel 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het proportionaliteitsbeginsel. In zijn uiteenzetting lijkt verzoeker ook de schending aan te voeren van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het middel toe als volgt:

“3.1.1. INTERNATIONAAL RECHT: pro memorie

3.1.2. INTERNATIONAAL EUROPEES RECHT: pro memorie

3.1.3. NATIONAAL RECHT:

3.1.3.1

Artikel 74/11 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.».

3.2.

In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt :

(...)

En verantwoordt de duur van het verbod in dezelfde bewoordingen.

Deze motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen omdat zij steunen op een kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en/of onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak.

Verwerende partij kan niet overtuigen waar zij voorhoudt dat de openbare orde of nationale veiligheid is geschaad of in het gedrang komt of bedreigd wordt.

Een aanrijding met stoffelijke schade in beschonken toestand en zonder geldig rijbewijs op het moment is geen terreuraanslag of handeling van gelijke orde.

In de meest elastisch uitgerekte toestand van redelijkheid is het nog steeds niet mogelijk om een ongewild verkeersongeval gelijk te schakelen als of als gelijk aan een opzettelijke terreuraanslag etc. of gewilde voorbereiding daartoe gelijk te stellen.

Een verkeersongeval is per definitie ongewild.

En verzoekende partij toont hierover berouw.

Ten bewijze daarvan alsook dat zij verder volledig wil meewerken met de autoriteiten en naar haar beste vermogen de wet wil naleven dient verzoekende partij geen beroepen voor uw Raad in tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en de terugleiding (cf. stuk nr. 3).

De kwalificatie van verzoekende partij als geen gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid is dan ook geenszins ernstig en kan niet overtuigen, en is minstens onzorgvuldig te noemen, terwijl elke administratieve rechtshandeling op deugdelijke motieven moet steunen dat wil zeggen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de bestreden beslissing in aanmerking worden genomen (RVS 22 november 2012, nr. 221.475, § 49; RVS 5 december 2011, nr. 216.669, § 9; RVS 20 september 2011, nr. 215.206, § 13; RVV 6 september 2022, nr. 277.099, p. 7; RVV 13 oktober 2020, nr. 242.180, § 2.3.2; RW 12 maart 2020, nr. 233.938, § 2.4). Wat in casu kennelijk niet gebeurt.

De vier beslissingen in de stukken nrs. 2 en 3 krijgen identieke motiveringen terwijl ze volkomen verschillend van aard zijn.

De ingeroepen motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

De duur waarvoor de bestreden beslissing geldt, is om dezelfde redenen fout minstens excessief onevenredig.

De verstreckende gevolgen van de duur van de bestreden beslissing nopen verwerende partij tot een zorgvuldige afweging (RVV 20 januari 2014, nr. 117.188; RVV van 19 februari 2014, nr. 119.120). Wat in casu, zoals supra aangetoond, kennelijk niet gebeurt.

Artikel 74/11, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.».

wat verwerende partij er toe verplicht om een specifieke motivering te geven voor de maximumperiode waarvoor de bestreden beslissing geldt (RVS 26 juni 2014, nr. 227.898, §§ 6.3 en 6.4; RVS 18 december 2013, nr. 225.871, § 10; RVS 18 december 2013, nr. 225.871, §§ 9 en 12; RVV 23 oktober 2014; RVV 1 juli 2014, nr. 126.514, § 3). A minori voor elke termijn. Wat verwerende partij zoals aangetoond niet doet minstens niet afdoende doet.

Om deze en voorgaande redenen is de geldigheidsduur kennelijk disproportioneel.

Schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekende partij is gehuwd met M. en zij hebben samen drie minderjarige dochtertjes: E., E., en E., die in Moldavië verblijven.

Zij roept hiermee geenszins het recht op gezinsleven in België in.

Het ingeroepen motief is uit de lucht gegrepen en kan de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Verzoekende partij roept geen medische redenen in. Het ingeroepen motief is niet ter zake.

Schending van de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen. Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen. De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

Verzoeker citeert artikel 74/11 van Vreemdelingenwet en meent dat de motieven van de beslissing deze niet kunnen schragen omdat zij steunen op een kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en/of een onjuiste wettelijke gevolgtrekking. Hij stelt dat de openbare orde of nationale veiligheid niet werd

geschaad, noch in het gedrang is gekomen of bedreigd wordt. Hij betwist niet dat er sprake is van een aanrijding met stoffelijke schade onder invloed van alcohol en zonder geldig rijbewijs, maar stelt dat dit niet vergelijkbaar is met een terreuraanslag of handeling van die orde. Hij stipt aan dat het om een ongewild verkeersongeval gaat en hij hierover berouw toont. Het feit dat hij geen beroep heeft ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding en terugleiding naar de grens is volgens verzoeker hiervan een bewijs, evenals van zijn bedoeling om mee te werken met de autoriteiten. De kwalificatie dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid vindt hij geenszins ernstig en onzorgvuldig.

Verzoeker verwijst naar de “vier beslissingen” in de stukken 2 en 3 die hij voegt bij zijn verzoekschrift. Het betreft enerzijds de bijlage 13septies van 10 oktober 2022 die een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, een beslissing tot teugleiding en een beslissing tot vasthouding, en anderzijds de bijlage 13sexies of het inreisverbod van 10 oktober 2022, de thans bestreden beslissing. Hij stipt aan dat de beslissingen identiek zijn gemotiveerd terwijl ze volkomen verschillend van aard zijn en ziet hierin een schending van de motiveringsplicht.

Verder meent verzoeker dat de duur van het inreisverbod om de voorgaande redenen foutief en excessief onevenredig is en niet het resultaat van een zorgvuldige afweging. Volgens verzoeker is bijgevolg het proportionaliteitsbeginsel geschonden.

Waar de gemachtigde in de motivering van de duur van drie jaar ingaat op het feit dat verzoeker geen gezinsleven heeft in België en ook niet heeft verklaard medische redenen te hebben en hiermee aantoonde dat hij rekening heeft gehouden met het familieleven in het licht van artikel 8 van het EVRM en met de gezondheidstoestand in het licht van artikel 3 van het EVRM, ziet verzoeker hierin een schending van de motiveringsplicht omdat hij zich noch op zijn gezinsleven, noch op medische problemen heeft beroepen.

Beoordeling

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

- 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*
- 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.*

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit het bestreden inreisverbod blijkt dat dit stoelt op artikel 74/11, § 1, tweede lid met name omdat in de beslissing tot verwijdering geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verzoeker betwist niet dat in de bijlage 13septies, die hij verkoos niet aan te vechten, geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. In een dergelijke situatie gaat een dergelijk bevel in principe gepaard met een inreisverbod.

Het is in de motivering van de duur van drie jaar, waarbij de gemachtigde moet rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, dat hij onder meer heeft gewezen op het feit dat verzoeker werd betrapt op het veroorzaken van een ongeval met stoffelijke schade onder invloed van alcohol en zonder in het bezit te zijn van een geldig rijbewijs. De gemachtigde meent dat hij door zijn gedrag “geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”. De Raad kan niet volgen dat dit om een “kennelijk verkeerde juridische kwalificatie” zou gaan, zoals verzoeker aanvoert. Nergens heeft de gemachtigde in de beslissing de term “gevaar of bedreiging van de nationale veiligheid” gebruikt. Hij heeft enkel geoordeeld dat onder invloed van alcohol een verkeersongeval met stoffelijke schade veroorzaken, zonder in het bezit te zijn van een geldig rijbewijs een gedrag is dat geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, om mede te verantwoorden waarom hij kiest voor een duur van drie jaar.

Verzoeker verenigt in zijn betoog het “gevaar voor de openbare orde” tot die gevallen met de ernst van een opzettelijke terreuraanslag of “gewilde voorbereiding daartoe” of “een handeling van gelijke orde”. De Raad kan die enge invulling niet volgen. Zo sprak het Hof van Justitie zich in verschillende arresten reeds uit over de term “gevaar voor de openbare orde” zoals onder meer in zijn arrest van 11 juni 2015, C-554/13, Z. Zh. t. Staatssecretaris voor veiligheid en justitie, punten 50-57. Daarin stelde het Hof onder meer in punt 57 dat bij de beoordeling van het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4 van richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde van de betrokken lidstaat vormen. Nergens uit dit arrest blijkt dat men pas van een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde zou kunnen spreken als de ernst de graad van een terreuraanslag bereikt.

Volgens de Raad heeft de gemachtigde in casu bijgevolg niet op kennelijk onredelijke wijze, noch foutief, noch onzorgvuldig, noch disproportioneel geoordeeld dat het dronken achter het stuur kruipen en daarbij een ongeval veroorzaken zonder bovendien een geldig rijbewijs op zak te hebben, kan beschouwd worden als een gedrag dat geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het feit dat verzoeker mogelijk niet met opzet dit ongeval heeft veroorzaakt of mogelijk hiervoor berouw heeft, doet hieraan geen afbreuk. Evenmin is het van enige relevantie dat verzoeker zijn bedoeling tot medewerking en het naleven van de wet heeft willen aantonen door geen beroep in te dienen tegen de gedwongen verwijderingsmaatregel, die werd opgelegd in de bijlage 13septies van dezelfde datum als het bestreden inreisverbod. Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat de gemachtigde de feiten zelf louter als een gedrag heeft beschouwd dat kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden en niet als een “ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid” op grond waarvan - zoals voorzien in artikel 74/11, § 1 in fine van de Vreemdelingenwet - de gemachtigde een inreisverbod van meer dan vijf jaar zou kunnen opleggen.

Verder acht verzoeker de motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden omdat de drie beslissingen vervat in de bijlage 13septies en het inreisverbod op identieke wijze zouden gemotiveerd zijn, terwijl de aard volkomen verschillend is.

De Raad wijst er vooreerst op dat indien verzoeker bezwaar heeft tegen de wijze waarop het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is gemotiveerd, het hem toekwam tegen deze beslissing een beroep in te dienen. Verder is de Raad hoe dan ook onbevoegd zich uit te spreken over de wettigheid van de vasthouding. Ook al neemt de Raad aan dat de draagwijdte van een verwijderingsmaatregel enerzijds en een inreisverbod anderzijds verschillend is, dan nog kan ten overvloede niet aangenomen worden dat de drie beslissingen (bevel, terugleiding en vasthouding) vervat in de bijlage 13septies enerzijds en de 13sexies anderzijds identiek zijn gemotiveerd. Zo blijkt vooreerst dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering steunt op artikel 7, alinea 1, 3°, artikel 74/14, § 3, 1° en 3°, artikel 74/13, artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet (terugleiding) en artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet (vasthouding). Het

inreisverbod steunt daarentegen op artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet. De motivering de iure is dus verschillend.

Ook de motivering de facto is niet identiek. Indien verzoeker zou vallen over het feit dat regelmatig opnieuw wordt gewezen op het gevaar voor de openbare orde zowel in de gedwongen verwijderingsmaatregel als in het inreisverbod om de duur van drie jaar te motiveren, kan dit op zich geen schending van de motiveringsplicht uitmaken. Zowel artikel 7, alinea 1, 3° als artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet voorzien immers uitdrukkelijk in de mogelijkheid om respectievelijk een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, als geen vrijwillige vertrektermijn toe te staan in geval van een gevaar voor de openbare orde. Daarnaast is de gemachtigde ertoe gehouden op grond van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voor de duur van het inreisverbod rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval en kan niet redelijkerwijs ontkend worden dat het feit dat verzoeker een ongeval heeft veroorzaakt onder invloed van alcohol en zonder in het bezit te zijn van een rijbewijs een relevante specifieke omstandigheid is eigen aan zijn geval. Dermate dat het in geen geval als een motiveringsgebrek kan worden beschouwd dat in de beslissingen, die verzoeker met elkaar vergelijkt, om de voormelde redenen telkens naar dat voorval wordt verwezen.

In geen geval volgt de Raad dat de duur van het inreisverbod in casu niet steunt op een zorgvuldige afweging, noch dat de gemachtigde niet op afdoende wijze de duur van drie jaar heeft gemotiveerd. De gemachtigde heeft immers niet enkel rekening gehouden met het accident onder invloed, dat verzoeker heeft veroorzaakt maar heeft hem ook gehoord om na te gaan of eventuele hogere rechtsnormen zich verzetten tegen de afgifte van een inreisverbod van drie jaar. Hij heeft daarbij vastgesteld dat verzoeker heeft verklaard geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Dit vindt steun in het gehoorverslag in het administratief dossier. In geen geval kan de Raad volgen dat die motieven aangaande het gezinsleven, sociaal leven en eventuele medische problematiek uit de lucht gegrepen motieven zouden zijn of motieven zouden zijn die niet ter zake doen. Integendeel, het is de gemachtigde zijn plicht op zorgvuldige wijze rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid om de duur van het inreisverbod te bepalen. Nu verzoeker zelf bevestigt dat hij zich niet steunt op een recht op gezinsleven en geen medische redenen inroept, kunnen deze zich dus niet verzetten tegen een duur van drie jaar en toont verzoeker het disproportioneel karakter van de duur niet aan.

Een schending van de motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES